

Estimat diari:

Hola, em dic Mireia. Hui és dia 18 de Novembre de 2016 i he començat a escriure aquest diari per recomanació directa de la meua psicòloga, la doctora Soler; ella pensa que açò d'escriure els meus sentiments i emocions podria ajudar-me a superar la mort dels meus pares fa quasi sis mesos i la malaltia de la iaia Lola, té càncer d'estómac des de fa ja un mes i mig, però la seua evolució no és gens bona. La cosa és que la doctora Soler diu que si ho escric tot (tot el que sent) serà com una mena de distracció per a no pensar aquestes coses durant la resta del dia o de la setmana.

Està molt bé açò de intentar controlar les meues emocions, concretament la tristesa i la desesperació, però no puc, és completament impossible de suportar que ja mai més podré tornar a abraçar els meus pares i que les dos úniques persones que em queden en el món estan patint d'aquesta manera.

Amb la sobtada mort dels meus pares per un accident de cotxe que va ser provocat per un camioner borratxo, m'alleujava pensar que encara tenia un motiu per a alçar-me tots el dies, els meus avis materns, ja que pensava que viurien moltíssims anys més per haver tingut a ma mare molt joves. Però tot va canviar fa unes escasses setmanes, quan l'únic que desitjava era desaparèixer.

Estimat diari

24/11/18

Un altre vida en aquesta avorrida vida. Se suposa que hui deuria de ser un dia especial per a mi, és el meu aniversari, avui faig 17 anys, no obstant, no vull una festa sorpresa, això donaria lloc a demanar un maleït desig després de bufar les espelmes i no tinc ganes, sé que si ho faig cauré en la desesperació perquè el que desitjo mai es farà realitat.

He passat sis hores a l'hospital, ahir ingressaren a la meua àvia. Per altra part, quan ja tocaven les tres del migdia vaig rebre un missatge al mòbil de la meua millor amiga Coral, aquest deia: " Et veig a les 8:00 al portal de ta casa, anirem a la festa d'Emma, no accepte un NO com a resposta". Sincerament, sé que només vol ajudar-me, sense ella estaria perduda, però el que menys volia fer era anar a una festa universitària amb Míriam. Per contra, les paraules de la meua àvia van recórrer el meu cap fins afortunada o desgraciadament canviar la meua opinió.

-Emery, saps per què ta mare anhelava posar-te el que a dia de avui és el teu nom? La teva identitat es provinent de l'anglès antic que significa "força del llar". Amb açò vull dir que sé que tens por en aquestos moments, però aprofita els teus 17 anys, doncs només es compleixen una vegada i demostra que tu ets mes valenta que tots els obstacles que t'envolten. A més, qui sap, potser hi vaja el noi del que tant hi parles. La iaia Lola és una de les poques persones que sempre té raó, així que a les vuit en punt em vaig disposar a anar a casa de Míriam. Fóra, ens esperaven a Coral i a mi, Marc i Joan, que com feia temps que no els veia passarem tota la nit parlant els quatre, fins que la protagonista de la festa suggerí que jugarem al joc "Jo mai".

Aquest joc és una activitat que consisteix en anar anunciant, per torns successius, diferents oracions sota la fórmula "Jo mi he...". Les persones que en algun moment de la seva vida hagin fet la qüestió afirmada, hauran de beure un got que contindrà alcohol. Jo, personalment, sabent que no m'agraden aquest tipus de substàncies tòxiques el joc em pareixia una pèrdua de temps, però vaig decidir assentar-me al costat de Tyler, però això només em va fer recordar les estones en què solia explicar-li a ma mare el molt que m'agradava eixe xic de cabells obscurs i desordenats perquè el que més estimàvem era parlar de la quantitat de rialles que compartíem junts, tot i que actualment cap dels dos és prou valent per a expressar el que sent.

Míriam i jo mai ens hem portat del tot bé, som persones amb moltes diferències, per això després de portar mitja hora jugant, em dedicà una mirada i arrastrant les paraules acabà de dir "Jo mai he passat mes de cinc mesos sense els meus pares". Les seues paraules em van colpejar de la pitjor manera, sabia que no li queia especialment bé, però mai vaig pensar que el seu retorçat comportament arribaria tan lluny com per voler enfonsar a una persona.

Finalment, vaig comprendre que havia de ser més forta que l'odi, així que sortí de la sala, no abans d'afegir:

-Ah, ja entenc... Aquesta és la raó per la qual la gent parla de tu quan no hi ets, deu de ser trist tindre la necessitat de parlar dels demés només per aconseguir la felicitat pròpia.

Estimat diari:

25/11/18

La reacció de la jove va ser vergonyosa, així que va valer la pena. A més, posteriorment, vaig rebre el suport dels meus amics, dient-me que la vida m'ho anava a compensar. Intentaven estar al meu costat, però jo cada vegada em sentia pitjor, no entenia res, i si Miriam tenia raó? La veritat és que abans gaudia d'una vida absolutament genial, no era perfecta, però disposava de coses que actualment no em puc permetre, i no, no parle de coses materials sinó dels sentiments abstractes, de les excursions que fèiem els diumenges amb amics, dels somriures que em dedicava ma mare quan m'alçava del llit, de les paraules reconfortants de mon pare... I tot açò també quedava només en el record, per aquest motiu tenia dues opcions: avançar cap endavant o tirar-me cap enrere, però si tornava al passat sabia que faria alguna tonteria.

Al capdavant decidí oblidar i convertir-me en una nova Emery i a continuació soparem els meus amics i jo a l'hospital, amb la finalitat de fer-li companyia a l'única persona que em queda en aquest món. Començarem a sopar i a contar anècdotes gracioses i quan vam acabar, just després de recollir els plats i gots de la taula, mentre veia que la iaia Lola era la més feliç de totes, Coral em va allargar la mà i en aquesta introduí un fragment de paper, que encara que estigués mig trencat conservava el seu valor.

-Ho he estat guardant tot aquest temps, n'hi ha prou diners com per pagar la cara operació de Lola, així que aprofita aquesta oportunitat i segueix endavant, t'ho mereixes.

Al principi no vaig saber com reaccionar, sempre he valorat a la meva amiga com un dels grans suports que tinc al voltant, en canvi no sabia que fos capaç d'ajudar-me a donar un rumb a la meva vida, per açò la vaig enfonsar en una gran abraçada que va durar una eternitat, i és que el millor premi és compartir-ho.